

Heel graag uw mening

Zaterdag middag ... nu een week geleden. De dierenambulance van Vianen stopt voor mijn asiel. De bestuurder met zijn helpende hand stappen uit en dragen onder hun armen "zoals gewoonlijk een dier binnen". Weer een dier wat hoogstwaarschijnlijk hulp nodig heeft, anders waren ze niet naar mij toe gekomen.

Bij het ontwaren van de beschermende doeken, zie ik dat ze een ooievaar komen brengen. Nou hebben wij Nederlanders allemaal iets met ooievaars, toch? Het is een zeer vertrouwde en graag geziene gast in ons land. Duizenden verhalen zijn over dit dier verteld en weer doorverteld aan de volgende generatie. Toch een beetje een magische vogel!

De prachtige en onmiskenbare rode snavel komt eerst tevoorschijn uit het doek en nadat ik de Dieren Vrienden van Vianen vraag om het gehele dier uit te pakken, ontwaard zich als het ware een geboorte. Een prachtig dier valt uit het doek in mijn asiel en blijft op de grond voor mij liggen. Ik vraag de brengers van het dier wat het probleem is.

Ze waren gebeld door een oplettende dierenvriend dat er een ooievaar langs de weg lag met een gebroken poot. Ze hadden het dier uiteindelijk gevonden en met weinig moeite kunnen vangen. Het dier lag plat in het gras en bij nader onderzoek bleek dat een poot totaal afgebroken was en met nog een paar pezen aan het lichaam van het dier bengelde. Ze waren met het dier eerst langs de plaatselijke dierenarts gegaan voor meer informatie over het in leven laten van het dier. Die had de poot geamputeerd en het advies gegeven dat Roel er wel raad mee wist.

En nu zit ik met een prachtig dier in mijn asiel. De trots van ons kikkerlandje. Ik kan het dier over zijn hoofd strelen en mag zijn lange snavel aanraken. Ik streel het dier over zijn mooie vederrug en voedt hem met sardientjes. Elke dag gaan er minstens drie doosjes met dertig kleine visjes gulzig in de maag van dit lieve dier. Na twee dagen zijn we al de beste vrienden.

Het dier zit los tussen mijn kangoeroes en struisvogels en de los lopende konijnen en kippen zijn geen probleem voor het dier. Geen enkel dier heeft problemen met de nieuwe gast.

Ik eigenlijk wel ... want wat moet ik nou met een ooievaar met een poot! Ik had liever dat het dier een vleugel had gemist en dus op twee benen kon lopen. Nu kennen wij allemaal wel het karakteristieke beeld van een ooievaar op een poot maar dat is slechts

een momentopname. Om plotseling op een poot te moeten leven ... je leven lang ... is geen gemakkelijke opgave.

De eerste dagen ligt de ooievaar plat in het asiel en er zijn zoveel asiel dieren die de nieuwe gast willen besnuffelen en bekijken dat ik besluit hem apart te zetten. Het dier eet uit mijn hand en de in mijn gedachten euthanasie op dit dier verdwijnt elke dag iets meer naar de achtergrond. Het dier wil echt blijven leven ... dat zie ik aan de gedragingen van het dier. Elke keer wanneer ik met vis kom aandragen, begroet het nog steeds liggende dier mij. Ik stop zomaar dertig visjes in die enorme keelzak en het dier slikt het gulzig naar binnen.

Het dier oefent elke dag om op die ene poot te kunnen staan. Valt steeds om maar na een paar minuten probeert het dier het opnieuw. Ik denk steeds ... dit is een lijden. Ik moet het dier verlossen van de pijn en dit ondoenlijk lijden. In mijn koelkast ligt de laatste injectie al enkele dagen klaar voor het dier ... maar ik ben nog niet overtuigd om die toe te dienen.

Enkele bezoekers van mijn asiel vertellen mij dat dit geen leven is voor het dier en ik het beest moet afmaken. Ik deel hun mede dat ik zelf ook vaak in dubio sta om te beslissen op leven en dood ... maar ook achteraf wel eens twijfel. Ik zeg dan ... ik wacht nog even af.

Natuurlijk zie ik ook dat een dier ernstig lijdt en er geen uitzicht meer is om verder te leven. Soms twijfel je en die twijfel kan wel enkele dagen duren. Hoe gaat het dier zich gedragen met de handicap en hoe past het dier zich aan. Is het leven met het verlies van een belangrijk orgaan nog wel dragelijk en kan het dier daar nog mee leven.

De ooievaar staat nu bij mij op een poot en heeft vandaag twee jonge ratten uit mijn hand gegeten. Het dier zal veel moeite hebben om op een poot op te stijgen en weer te landden.

Mogelijk blijft het dier voor de rest van zijn leven afhankelijk van mijn zorg.

Wat moet ik doen ... het dier in leven houden en er elke dag voor vier euro visjes en muizen in proppen ... of toch maar een spuitje geven ... van vijf euro.

Ik hoor graag de dierenvriend die zijn welgemeende bijdrage stort voor het leven van deze ooievaar op de rekening van het asiel bij de Rabo bank 3310 49406 t.n.v. Skukuza te Ijsselstein (Ut).

Ik hoor ook graag de andere reactie's.

Geef uw mening. Moet ik dit dier euthanaseren?

SKUKUZA